

Publicerad 2014-04-01 16:37 av Bengt H

Mot vädrets makter

På radion sa de att det var stormvarning. Jag gick då ögonaböj ut för att jag kände djuren och för att jag ville be dem att inte se framför sig sin himmelsfärd, utan att de istället skulle få veta vad som kom fram längs vår fjärd.

Men redan när jag var på väg ut började orosmoln dyka upp på horisonten. Usch, vad ska nu hända med skarvarnas näste där ute på ön utbrast jag, fullt förfärad inför anblicken av detta lilla Armageddon som var på väg mot oss. Det skulle alltså bli en kamp utan motsvarighet i deras lilla livshistoria. Och de bredde ut sig, molnen, över fjärden.

Jag sjösatte så roddbåten och nu gick det av. Men när jag väl var ute på ön så mindes jag att jag själv var mer sårbar för väder och vind än fåglar någonsin vore. Så jag satte på min radio och inväntade katastrofen, inkluderat min egen undergång, mitt ute i skärgården.

Jag ställde mig upp och ropade mot himlen: Ta mig väder, jag är beredd att dö i min fulla prakt, ståendes på fria klippor och skär, du kan ta mitt liv men inte min stolthet!

Då sa de i min bärbara radio: Vi har blivit tvungna att meddela att det vi sa om den annalkande stormen bara var ett aprilskämt.

Oj, vilken lättnad! Nu när de sa det så var det där orosmolnet bara en liten svart dammtuss på himlen. I övrigt var det solsken och skimmer på hav och i sky.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bengt H med Poeter.se id #16973 innehar upphovsrätten